

Številka 23.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Da nam bode mogoče stroške tiskarske poravnati, prosimo z naročnino zaostale cenjene naročnike, da nemudoma poravnajo svojo naročnino.

Slavospev Tonetu od kala.

Speval Vinko Gregorič.

Hej Tone! Mož si bistra glava,
Evrope širne učenjak!
Vsa ná-te ko se vsiplje slava
Tam od Balkana do Triglava,
Kdo zdaj več tebi je enak?!
Kje se dobi kot ti možak?!
Ne! ne! ga nima zemlja cela,
Pometeš vseh če delov pět.
Gorica je s teboj vesela,
Vesel s teboj je kraški svet!
In Rim — kršćanstva mesto sveto,
Le záte glej, kakó je vneto!
Venček ti pošlje lavorik —
Po smrti Tone — si svetnik!
Odkril si ti zemljanom čuda,
Odkril nam novo si modrost,
Pokazal svetá učenost,

Kod pride se do té brez truda;
Pokazal anatomično skrivnost:
Kakó koté se v lužah žabe
In kakšen njih je petja glas
Ki sega tje v deveto vas —
Od juga do severne Labe; —
Pokazal kod ognit se zmote,
Kakó pijače sladke — strupa,
Ljubezni spolne in obupa, —
Bog večni vrni ti dobrote!
Pokazal s prstom ti si nam,
Kakó izvor naj pesmi teče,
Ker ti jedini veš to sam!
Nič Muza tebi ne odreče,
Ker ti največji si poet
Kar jih pozná veseljni svét!
Odpri si vir nam Hipokrene —

Ah, te pijače sladke, mile,
Zdaj bodo pesmi se rodile,
Teh vir se vzvišenja odklene! —
Pegáz vrh Párnasá — kinc illac!
Pojó naj ti nebesa hvalo
In zemlja te zató slavi,
Ker tacih mož svet ima malo,
Kot ti — kje se več mož rodi?!
Prekósil si že Salamona,
Bilá kaj njega je modrost?!
Tvojá jo vžuga učenost!
Da diči te — si vreden — krona.
Kralj David drugi si na sveti,
Po tebi psalmi novi — peti
Nad tisoč sto še bodo let —
Raduj s teboj se novi svet!!!

Krokodilove solze.

Da je vstvaril Bog nebeški
Ta rod pritlikavi — šloveški —
Pisateljčkov — Čahejev vrste
Ki stopajo nam kar na prste,
Nam učenjakom, nam ljudém —
Čemú ta rod? — Jaz ne umém!
Ta rod — da si sveta trpin je,
Slabosti poln in bolečin je,

Izvrševalec hudobije,
Kot krt med nas učene rije, —
Pač res! Bog bil zgrešil je snov
Ko vstvarjal rod je ta surov.
Pisateljčki ti trmoglaví —
Hudobec vse naj zaboravi —
Po svoji pišejo ideji,
Pritlični ker so res Čaheji, —

Nikdar ne vprašajo nič nas
In vender gre nam prvi glas!
Kdor hoče na pisarskem polji
Orat ledino — je najbolji,
Za nami da stopinje vbira
In — konec vsega je prepira!
Brez nas — spis vsak nič vreden ni,
Ker jalov je in brez soli!

Kako je Janez zmagal.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Prevel J. Sattler.

(Dalje.)

VIII.

oročilo bilo je grozno. Časopisi nemški pisali so zelo vznemirjajoče članke o preganjanji, ki je trpi mirno prebivalstvo nemško od barbarične in slepe druhal, podnetene od protivladne agitacije in fanatizma verskega. Boege postal je junak. On, učitelj, tih in krotek, širitelj prosvete na skrajnih mejah države; on pravi misijonar kulture sredi barbarov, pal je kot prva žrtev ustaje. Sreča, da za njim stoji sto milijonov Nemcev, ki ne dovolé, da bi itd.

Janez ni vedel, kaka nevihta se zbira nad njega glavo, marveč bil je dobro volje. Bil je gotov, da v sodišči zmaga. Saj mu je Boege otroka tepel, in jega najprvo udaril, torej toliko on ni kriv! Moral se je vender braniti. Razbili so mu še glavo s kamenjem. In komu? jemu, ki ga je imenovalo povelje dnevno, jemu, ki je »zmagal« pri Dravelottu, ki je govoril sè samim Steinmetzem, ki je imel toli križcev! Ni mu šlo to zares v glavo, da bi Nemci o vsem tem nič ne vedeli ter mu tako krivico delali; istotako mu ni šlo v glavo, kako je Boege mogel obetati Zatirancem, da je bodo sedaj Nemci z nogami teptali, zato, ker so oni Zatiranci tako krepko bñli Francoze, kadar koli je bila priložnost. Toda kar se jega tiče, bil si je svesti, da se sodišče in vlada potegneta zanj. Tam bodo pač vedeli, kedo je on in kaj je on na vojni storil. Če nihče drug, konči Steinmetz se potegne zanj. Saj je Janez zbok te vojne i obožal i kočó zadolžil, torej se mu pravica gotovo odreči ne more.

Mej tem so v Zatiranje prišli po Janeza žandarmi. Pričakovali so očito strašnega upora, ker jih je došlo petero z nabitimi puškami. Zmotili so se. Janez na odpor niti mislil ni. Ukazali so mu sestí na voz; vse del se je. Obupna Magda ponavljala je v jednomer le svojeglavno:

„Oj, ti je li treba bilo s temi Francozi se tako ovejvati? To-le imaš sedaj siromak, to imaš.“

»Molči, trapale« odvrnil je Janez in se smehljaj po poti dokaj veselo mimogredočim.

»Jaz jim pokažem, komu delajo krivico,« klical je z voza.

In sè svojimi križci na prsih peljal se je kakor zmagalec slaven k sodišču.

Res se mu je sodišče kazalo prijazno. Oziralo se je na resnična olajšila. Janeza so obsodili samo na tri mesece v zapor.

Razun tega mu je bilo plačati petinsedemdeset goldinarjev odškodnine obitelji Boegejeve in drugim »na telesu poškodovanim naselnikom«.

Posener Zeitung pisala je v poročilu izpred sodišča:

»Zločinec pa le ne ni pokazal po prečitanji obsodbe najmanjše skrušenosti, nego bleknil je tako surove besede in tako nesramno počel oponašati oblastvu navidezne svoje usluge, da se je prav čuditi, da ni prisotni državni pravnik napravil zóper njega nove zatožbe zaradi porogljivega zasmehovanja sodišč in — nemškega plemena«

Ta čas je Janez preudarjal v zaporu mirno svoje čine pri Dravelottu, Sedanu in Parizu.

Storili bi pa vender mi krivičnost, trdeč, da i postopanje Boegeja ni izvalo nobene javne graje. Pač, pač. Bilo je deževno jutro, ko je nek poslanec poljski kaj zgovorno dokazoval, kako da se je predru-gačilo postopanje s Poljaki na Poznanjskem, da bi pristojalo zaradi pogumnosti in žrtev, ki so jih doprinali poznanjski polki za časa vojne, se bolj ozirati na pravice ljudske v poznanjskej provinciji, in konečno, da je Boege v Zatiranji zlorabil svoje stališče učiteljsko, bijoč poljsko deco, nazivljajoč jo poljske svinje in obetajoč, da bodo po tej vojni teptali došli tujci z nogami domačine.

In ko je tako poslanec govoril, šel je dež; a ker se takega dné ljudem rado dremlje, zevali so konservativci, zevali nacional-liberalci in socialisti, zeval je i centrum, kajti bilo je to še pred bojem kulturnim.

Skratka: deželni zbor prešel je o tej »pritožbi poljskej« na dnevni red.

Janez sedel je mej tem časom v zaporu, ali marveč ležal v hólnici ječinej, ker mu je začela rana, ki jo je dobil na vojni, krvaveti od udarca s kamnom.

Kadar ga ni kuhala vročica, mislil je, mislil kakor oni puran, ki je izdihnil purjo dušo svojo od mišljenja. Toda Janez ni izdehnil duše, le izmislil si ni ničesar.

Včasí mu je pa vender le — v hipih, katere znanstvo zove lucida intervalla, — prihajalo v glavo, da je morebiti nepotrebno tako „klestil“ Francoze.

Nad Magdo so mej tem prišle težke ure. Treba bilo je plačati globo; a ni bilo od nikoder vzeti. Župnik zatiranski hotel je pomoči; ali pokazalo se je, da v blagajnici ni imel niti dvajset goldinarjev. Bedna bila je župnina ta v Zatiranji; sicer pa starček ni nikdar vedel, kako se mu novci potrošijo. Gospoda Jarzyńskega ni bilo doma. Govorili so, da je odpotoval v snuboke k nekej bogatej gospici v Kraljestvu.

Magda ni vedela, kaj bi si začela.

O podaljšanjí roka ni bilo niti misliti. Kaj torej? Prodati konja, krave? A žetva bila je tako blizu, čas najimennitnejši. Gospodarstvo trebalo je novcev, a pošli so že vsi. Žena lomila je roke od obupa. Prosila je večkrat sodišče, naj se je smili, naštevajoč zasluge Janezove. Še odgovora ni dobila. Rok se je približal in ž njim sekvester.

Molila je in molila, spominjajoč se bitko pošlih časov pred vojno, ko so bili imoviti, in ko je Janez po zimi še v tovarni kaj zaslužil. Šla je h kumom izposojevat si novcev; neso imeli. Vojna se je vsem poznala. K Justu ni smela iti, ker mu je itak bila dolžna, in mu niti obresti plačala ni. Mej tem je Just nenadoma sam prišel k njej.

Nekega popoldne sedela je na pragu hišnem in ni delala ničesar, ker so jo moči zapustile od obupa. Zrla je pred se na po vzduhu krožeče mušice zlate in mislila: „Kako je pač ona gomazen srečna, guga se in ziblje in ne plačuje itd.“ Včasí vzdihnila je težko, ali so se jej iz pobledelih usten izvilí tihi vskliki: „O Bože! Bože!“ Nagloma se je pred vrati pokazal kljukasti nos Justov, pod katerim se je videla kljukasta pipa; žena je pobledela. Just se je oglasil:

„Morgen!“

„Kako se imate gospod Just?“

„A moji denarji?“

„O zlati moj gospod Just, potrpite, potrpite. Kaj je meni ubožci početi? Moža so mi vzeli, kazen zanj plačati moram, ne vem si pomoči. Rajši bi umrla,

nego se moram tako mučiti dan na dan. Počakajte, zlati moj gospod Just.“

Razplakala se je in sklonivši se poljubovala ponižno gospodu Justu tolsto, rudečo roko.

„Gospod se vrnite, od njega si izposodim in vam plačam.“

„No, a globo s čim poplačate?“

„Vem li jaz? Prodala bom krave.“

„Torej vam jaz posodim še.“

„Naj vam Bog povrne, zlati moj gospod. Da-sí ste luteran, vender ste dober človek. Resnico govorim! Da bi drugi Nemci bili kakor vi, bi je človek blagoslavljal.“

„Ali jaz brez obresti ne dam.“

„Jaz vem, jaz vem.“

„Napišite mi torej jedno pobotnico za vse.“

„Prav, zlati gospod, Bog vam povrne i to.“

„Bova torej v mestu napravila pismo.“

Bil je v mestu ter dal napraviti pismo; ali poprej je Magda šla vprašat župnika, kaj jej je storiti. Toda kaj jej je bilo tu svetovati? Župnik je dejal, da je rok prekratek, da so obresti previsoke; jadikoval je zeló, da g. Jarzyńskega ni doma; on bi utegnil pomoči. Magda pa čakati ni mogla, ker jej inače prodajo vprežno živino; bila je prinujena vsprejeti uvete Justove. Zadolžila se je za stoinpetdeset goldinarjev, to je dvakrat toliko, kolikor jej je bilo plačati globe; kajti morala je v hiši vender imeti kak groš za gospodarstvo. Janez, ki je bil zaradi tehtovitosti pisma obvezan potrditi je sè svojim podpisom, podpisal je svojeročno. Magda je zategadel nalašč hodila k njemu v zapor. Zmagalec bil je zeló potrť, užaljen in bolan. Hotel je on še pisati pritožbo in razložiti svojo krivdo, ali pritožbo neso vsprejeli. Članki Posener Zeitung napravili so zeló neugodno mišljenje zanj v krogih uradniških! Ni-li vlada bila dolžna raztegniti zaščito nad mirno prebivalstvo nemško, „ki je v zadnjem vojni dalo toli dokazov ljubezni do očevine in prosvete?“ Prav je torej, da je bila odklonjena pritožba Janezova. Ni čuda, da ga je to potrlo do čista.

„Sedaj mi že propademo popolnem,“ dejal je ženi.

„Popolnem,“ ponavljala je ona.

Janez počel je o nečem silno premišljevatí.

„Krivica se mi godi okrutna,“ rekel je.

„Otroka Boege preganja,“ dejala je Magda.

„Hodila sem ga prosit, še psoval me je. Oj! sedaj so v Zatiranji Nemci na površji. Oni se sedaj nikogar ne bojé.“

»Sevé, ker so oni najmočnejši,« rekel je žalostno Janez.

»Če prav sem priprosta ženska, ali to ti povem: močnejši je Bog.«

»V njem je uteha naša,« dodal je Janez.

Trenotje molčala sta oba, potem je znova vprašal:

»No, kaj pa Just?«

Ko bi Bog najvišji dal dobro letino, utegneva mu plačati. Morda nama i gospod pomore, četudi je on sam zadolžen pri Nemcih. Še pred vojno so govorili, da mora Zatiranje prodati, če se bogato ne oženi.«

»A se kmalu on vrne?«

»Kedo pa vé. V dvorci pravijo, da si v kratkem ženo privede. Nemci ga stisno, ko se vrne. Vedno ti Nemci! To ti leze, kakor golazen! Kamor se ozreš, kamor ne dogledaš, ali v vasi, ali v mestu, povsod so Nemci zaradi grehov naših. A pomoči ni od nikoder!«

»Morebiti pa kaj ukreneš, saj si ti modra ženska.«

»Kaj jaz ukrenem, kaj? Sem li jaz rade volje vzela od Justa novce? Bajta, v katerej stanujemo in tudi kmetija, to je že njegovo. Just je boljši Nемеc od drugih, ali tudi on ima svojo blaginjo, ne tuje, pred očmi. Ne zanese on, kakor i drugim ni prizana-

šal. Sem li jaz tako neumna, da bi ne vedela, čemu mi on vsiljuje denar! Ali kaj mi je storiti! Kaj storiti!« govorila je lomeč roke; »svetuj ti, ako si moder. Francoze si umel bítí, a kaj počneš, če ti zmanjka strehe nad glavo, ali če se žlica izgubi mej kosilom?«

Zmagalec pri Gravelottu zgrabil se je za glavo,

»O Jezus, Jezus!«

Magda imela je dobro srce, ganila jo je ta bol Janezova, zatorej je rekla hitro:

»Molči mož! molči! ne lóvi se za glavo, dokler ti se ni zacelila. Da bi le Bog dal dobro letino! Rž ti je tako lepa, da hoče zemljo poljubovati, pšenica tudi. Zemlja ni Nемеc, ne dela krivice. Navzlic tvoje vojni je slabo oralo obdelalo polje; rase ti, da je kaj!« Poštena Magda nasmehljala se je s solznimi očmi.

»Zemlja ni Nемеc« ponavljala je še jedenkrat.

»Magda,« dejal je Janez, zroč nanjo s svojimi debelimi očmi, »Magda!«

»Kaj je?«

»A ker si ti kakor«

Janez čutil je do nje zahvalnost veliko, toda ni umel tega izraziti!

(Konec prihodnjíč.)

Pogovor dveh zvonikov s cerkvijo.

Zložil Bingula.

Cerkev:

Kaj vama vender se je prigodilo,
Da solze bridke lice vama so polile?

Zvonika:

Kaj nama srce tožno bi ne bilo,
Ko Jurček pravil je besede mile,
Da naji sklenil je zidar prodati,
Ker nočejo farani dolg plačati.
Prišel je sicer petelinček z mesta,
Da bi omečil kmetom srca zvesta
In najin poravnali dolg ogromen.
Sicer nas Laškefni dá na boben.
Pa dvakrat plačat' kmetov volja ni,
Dovolj so prvič šteli novcev vsi.

Cerkev:

Saj ima Lovre novcev še obilo,
Ki jih za novi zvon je že nanosil,

Té naj porabi rajši za to silo
In lahko bode vama milost sprosil.

Zvonika:

Prav pametno zares si govorila;
To vender vsak ti bode rad privolil.
Zato pa Sipco bodeva prosila,
Da pri Krjavlu bo za nas govoril.
— Saj veš, da ta zdaj kožuh vaški nosi.
Nerad se je bremenu temu vклонil;
Zato Boga tako goreče prosi,
Da vsaj bi ga prosinec osvobodil. —
Ta vender faro reši naj nesreče,
Da bodeš ti imela še zvonike
In ti ne vseka rane preskeleče,
Da morala bi gledati svetnike,
Kako solzé bridké pretakajo,
Ko po čuvajih zvestih plakajo.

Cerkev:

Le ne skrbita vedno tako silno.
To vse se bode kmalo poravnalo;
Saj mnogi novcev 'majo še obilo,
In radi bodo pomagali kmalo.

Zvonika:

Kje neki bi rešitelja dobila,
Da on bi naju še obranil?
Do vrha že je priklopela sila
Pa ni človeka, da bi naju branil.

Cerkev:

Na Jastrebovem hribu biva Tiček;
Verige vedno nosi tri sreberne
In kamor pride kaže svoj mošnjiček;
Ta pol dolga že lahko sam povrne.

Zvonika:

No, tega pač ne bodeva prosila.
Saj veš, da bolj ko vse on ljubi škrate,

Pri njemu pač zastoj se je solziti;
Tam nama vedno so zaprta vrata.

Cerkev:

Pa prosit pojdiva gospoda Čmrla.
Ta vama pa gotovo prec pomaga.

Zvonika:

Kakó? — Saj sam tiči v dolgeh do grla
In kmalo bo z domačega šel praga.
Glej, vse ga skoro že je zapustilo
Kvik-kvak samo ga včasih še obišče;
Pa tudi ta le še samo za silo;
Saj veš, da sam povsod denarja išče.

Cerkev:

Tedaj pa vama več ni svetovati. —
Le Bog zamore vaju še rešiti. —

Zvonika:

Zato pa moreva se pripravljati,
Da kmalu treba bo te zapustiti!

Kedaj se umrje?

»Povejte mi vender oče, vpraša sinček očeta,
kedaj se umrje.«

»Kadar se je staro, otrok moj,« odgovori mu.
»Oh, jaz pa hočem vedno Boga prositi,« reče mu
na to sinček, »da ne bom nikoli star.«

Redno življenje.

Sluga vprašan, živi li njegov gospodar redno,
odgovori:

»Prav redno, vsak dan je ob tej uri — pijan.«

Pri odvetniku.

Mislite li gospod odvetnik mojo dedščino kmalu
doršiti?

»Zagotovim vas, milostiva gospá, da je prav
kmalu — h kraju.«

Iz naravoslovja.

»Oče, so li osli kadar se postarajo pametnejši,
ali neumnejši?«

Znamenje življenja.

»No, gospod Jaka, vaša gospá je zopet dečka
povila, kaj?«

»No, sevé, mora vender nje prijateljicam poka-
zati — znamenje življenja.«

Vojaško.

Desetnik: »Grom in strela!« Kolikokrat sem
vam že rekel, da držite glave ravno, čemu gledate
vedno na travo, kaj niste še — zajutrkovali?

Pogovor na ulici.

»Izidor, kam pa tako naglo?«

»K zdravniku, moja stara mi tako več ne do-
pada.« »Čakaj, no, da grem tudi jaz s teboj, moja
stara mi pa že davno nič ne dopada.«

Dobra paša.

Diurnist pelje svojega sina po obraščenem trav-
niku, na katerem se je čreda volov pasla.

»Oh oče« — izdihne sin — »tukaj bi bilo jako
dobro vol biti.«

Kaj se vse človeku čez noč lahko pripeti.

Zvečer.

Zjutraj.

Zahvalni govor.

Član vladnega kolegija bil je imenovan načelnikom. Pri slavnostnem banketu dvignil se je s sedeža slavljeneč ter z nastopnimi besedami pozdravil navzoče: »Zahvaljujem se velečastitim gospodom, da so me danes tako mnogobrojno počastili s svojo navzočnostjo. Posebno se zahvaljujem njegovi ekscelenci gospodu nadnačelniku, zahvaljujem se nadalje gospodu vladnemu predsedniku, gospodom vladnim tajnim nadsvetnikom, vladnim nadsvetnikom, vladnim tajnim svetnikom in vladnim svetnikom; zahvaljujem se tudi gospodom vladnim asesorjem in vladnim poročevalcem«

»In jaz,« dodal je predsednik poluglasno svojemu sosedu »zahvaljujem Boga, da ni več šarž danes tu zastopanih.

Dvogovor duhovnih bratov na Goriškem.

Tomaž: Varuj se me, oborožen sem.

Janez: Vsaj nimaš revolverja?

Tomaž: Imam „Sočo“ in dohtarja pod streho.

Janez: To je hujše, kot revolver.

Kmet pri urarji.

Kmet: »Povejte mi, gospod, katere ure so najboljše?«

Urar: »Oče! Solnčne so najnatančnejše.«

Kmet: »Dobro! Dajte mi toraj jedno žepno solnčno uro.«

Iz zgodovine.

Učitelj na deželi prednaša učencem iz zgodovine novega zakona, ter vpraša naposled malega dečka:

»Kako se je pisal oče sinov Cebedejevih?«

»Ne vem,« odgovori deček.

»Bedak! Kako se piše tvoj sosed?«

»Koprivc!«

»Dobro! Kako se piše njegov oče?«

»Tudi Koprivc!«

»Dobro! Kako se je tedaj pisal oče sinov Cebedejevih?«

»Koprivc!«

Loška zabavljica.

Filavarju Piter je šu h tihantu, je riku deb' se red ženu. Tihant je pa riku, a imēš nebista; Piter je pa riku, je riku, keb' jest nebista jému, pa ne bív h vém péršu. Keder b'š nebista jému, pa prid, prid pa né, je riku tihant, pa gaj' spúdu.

Račun pod črešnjo.

Dva popotnika prideta po poti, in se gresta pod košato črešnjo, na kateri je gospodar črešnje bral, hladit.

»Za mojo družino me skrbi,« pravi prvi, »dela ni in zaslužka, kedo jo bode redil?«

Drugi ga pa tolaži, rekoč:

»E, kaj boš toliko skrbel; oni jo bo redil, ki je nad nama!«

Gospodar (na češnji) misleč, da se to njega tiče, se oglasi:

»O, na moj račun že nič nikar ne delajta!«

Z ulice.

Pepček: »Veš kaj, Jožek, dajva jo popihat od svojih mojstrov.«

Jožek: »Kam pa hočeva iti?«

Pepček: »I, opeko bova šla nosit, ko bodo zidali »Narodni dom«!

Jožek: »Tedaj bova že tam, kjer muh ni.«

Pepček: »O, to bo kmalu. Saj ne bo treba tako velikega poslopja, ker bo itak vsako društvo za-se imelo hišo. V »Narodnem domu« bo prostora samo za šestintrideset gospodov!

Izvrsten predlog.

Ivan: »Veš kaj, France, mi se moramo odvaditi pijančevanja. Kdor izmed naju bo šel še v gostilno, plačati bo moral jeden goldinar globe!«

France: »Dobro, toda kam bova potem z denarjem?«

Ivan: »Zapila ga bova!«

V svojo zabavo.

Pisatelj: »Gospod vodja, upam, da spravite mojo veselo igro na oder že zaradi tega, ker ne zahtevam nobene nagrade, kajti jaz spisujem igre samo tako v svojo zabavo.«

Gledališčni vodja: »Obžalujem, kajti jaz vsprejemam samo take igre, ki so pisane — drugim v z a b a v o.«

Skakalnica. (Priobčil Cvetnič.)

V naglosti.

		s	be	kjer	so-	ti	ko	ni-	ne-		
		ni-	bi	k'	te-	in	tla	se	pre-		
so-	te-	je	a	za-	je	vi-	ma	zna-	kdar	nič	med
rod	v	tli	ga	tod	pa	spa-	lov-	tam	na-	na	stu-
to	Pri	prej	mi	no	ješ	šum-	tvo-	češ	va-	zen	in
i	do-	te-	kri	ga	L.	C.	lov-	tam	in	de-	je
rázd	a	kot	na-	se	ob-	sr-	lja	je	jaz	jem	ja-
ma	kaj	spa-	da	čna	te-	va-	jem	jem	z	stvar	na
zen	go-	mu-	ka-	ja	kar	v	bi-	va-	vro-	pri-	mov-
ne	oj	ra-	ja	di	strím	da	ča	in	gr-	vo-	da
		ča-	rod	raz-	čím	sen-	ni	da	ju		
		dva-	na-	med	me-	ne	lo-	čnim	drag		

(Rešitev in ime prvega rešilca prihodnjič.)

Ženska duhovitost.

Mlad tukajšnji trgovec nemškega mišljenja poslal je za Miklavževo darilo brdki in ljubeznivi Slovenki v mnogih papirjih zavitega dečka od porcelana. Slovenka, ugačivša od kod darilo, čutila se je žaljeno, toda takoj si domisli, kakó najprimerneje vrniti drznega nemčurja. Zavije zopet v mnogo papirjev žepno ruto ter jo pošlje po postreščeku žalilcu. Ali je bil mladenič tudi toli duhovit, da je uganil pomen te pošiljatve, ne vemo.

Izlite proč!

»Gospod Lipe, od lani je ostalo še pet vrčkov pive,« opomni krčmar dolžnika.
»Izlite proč! Saj se je gotovo že davno skisalo!«

A.: »Čemu si pa tako jezen?«

B.: »A kaj! Kdo ne bo jezen! Moj sosed, ta osel, pravi, da nisem to, kar je on.«

Tolažba.

»Dragi moj! Ko bi vedela, da me snubiš samo zaradi mojega imetja, zblaznela bi!«

»Potolazi se, ljubica! Boš že videla, ko se poročiva, kako se bom trudil, da se bova iznebila tega nadležnega denarja!«

Prisega stare device.

»To je torej šesti, ki me je pustil obsedeti — to je v nebovpijoče; toda prisegam: gorje temu, ki me dobi!«

Črno na belem.

Neka zakonska polovica tožila je svojega moža pri sodišči, da grdo ž njo ravna ter da jo pretepa.

Ko sodnik zahteva od nje naj s pričami dokaže moževa dejanja, razgali si razbiti hrbet ter pokaže sodniku sledove vdarcev, rekoč:

»Tu vam dokažem surovost svojega moža č r n o n a b e l e m!«